

Nr 1.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 3 § förordningen den 30 juni 1943 (nr 570) om anställande av distriktsbarnmorskor m. m.

Genom en den 28 december 1951 dagtecknad proposition, nr 21, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över inrikesärenden, föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

Förordning

angående ändrad lydelse av 3 § förordningen den 30 juni 1943 (nr 570) om anställande av distriktsbarnmorskor m. m.

Häri genom förordnas, att 3 § förordningen den 30 juni 1943 om anställande av distriktsbarnmorskor m. m. skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse:)

3 §.

Barnmorskestyrelsen skall för distriktet anställa det antal distriktsbarnmorskor, som medicinalstyrelsen efter förslag av barnmorskestyrelsen bestämmer. Anställningen skall ske tills vidare med *sex månaders ömsesidig uppsägningstid*.

Barnmorskestyrelsen skall — — — hennes stationeringsort.

(Föreslagen lydelse:)

3 §.

Barnmorskestyrelsen skall för distriktet anställa det antal distriktsbarnmorskor, som medicinalstyrelsen efter förslag av barnmorskestyrelsen bestämmer. Anställningen skall ske tills vidare med *viss i anställningsavtalet bestämd uppsägningstid*.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1953.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för förslaget, får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Enligt 1 § *förordningen den 30 juni 1943 (nr 570) om anställande av distriktsbarnmorskor m. m.* skall riket för tillgodoseende av barnaföderskors behov av förlossningshjälp vara indelat i barnmorskedistrikt. Vidare stadgas i samma paragraf att varje landstingsområde samt varje stad, som icke deltagar i landsting, skall utgöra ett barnmorskedistrikt.

Ledningen av barnmorskeväsendet inom varje barnmorskedistrikt tillkommer enligt 2 § en barnmorskestyrelse.

I 3 § stadgas att barnmorskestyrelsen skall för distriktet anställa det antal distriktsbarnmorskor, som medicinalstyrelsen efter förslag av barnmorskestyrelsen bestämmer. Anställningen skall ske tills vidare med sex månaders ömsesidig uppsägningstid.

I två likalydande motioner till *1951 års riksdag* (I: 224 och II: 295) hemställde fru Svenson och herr Ericsson i Näs, att riksdagen måtte besluta att anställning av distriktsbarnmorska skulle ske tills vidare med tre månaders ömsesidig uppsägningstid. I motiveringen hänvisades till att denna kortare uppsägningstid gällde för barnmorskor i sluten vård och vid mödravårdscentral och att det knappast funnes anledning att olika lång uppsägningstid skulle gälla för olika slag av barnmorskor.

Andra lagutskottet, som behandlade motionerna, fann skäl föreligga för att frågan om distriktsbarnmorskornas uppsägningstid omprövades av Kungl. Maj:t. Utskottet hemställde därför att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om omprövning av denna fråga samt de förslag till riksdagen, som kunde föranledas därav. Riksdagen godkände utlåtandet.

Föredragande departementschefen, statsrådet Hedlund, har i propositionen anfört följande:

»Den i distriktsbarnmorskeförordningen upptagna regeln om sex månaders uppsägningstid för distriktsbarnmorskorna har ursprungligen tillkommit i barnmorskornas eget intresse för att ge dem en viss garanti för en tryggad anställning. Numera synes bestämmelsen icke anses behövlig ur denna synpunkt och barnmorskornas organisation har begärt en förkortning av tiden till tre månader, vilken tid gäller bl. a. för barnmorskor i sluten vård. Övriga berörda parter, huvudmännen genom sina centrala förbund, ha förklarat sig icke ha något i och för sig att erinra häremot. Från huvudmännens sida har emellertid framhållits, att då distriktsbarnmorskornas anställningsförhållanden numera regleras genom centrala överenskommelser, det icke funnes någon anledning att överhuvud bibehålla författningsbestämmelser på detta område. Jag är av samma mening. Uppsäg-

ningstidens längd torde böra regleras genom avtal i vanlig ordning. Jag vill därför förorda, att bestämmelsen om en till längden angiven uppsägningstid utgår ur distriktsbarnmorskeförordningens 3 § och att där endast stadgas, att anställningen av distriktsbarnmorska skall ske tills vidare med viss i anställningsavtalet bestämd uppsägningstid. Förslag till författningsändring med denna innebörd har uppgjorts inom inrikesdepartementet. Då avtalen löper per kalenderår, torde ändringen böra träda i kraft den 1 januari 1953.»

Utskottet. Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot det genom propositionen framlagda förslaget och får därför hemställa,
att riksdagen måtte bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 29 januari 1952.

På andra lagutskottets vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar Norman, Sten, Nils Elowsson, Sunne, Wistrand, Uhlén, fru Svenson och herr Bengtson;

från andra kammaren: herr Hellbacken, fru Nordgren, fru Johansson i Norrköping, herr Nilsson i Göteborg, fröken Höjer, fru Ewerlöf, herr Ericsson i Näs och fru Sjöstrand.
